

ÉVFORDULÓ

Kibuggyan a vér, ahogy a recés késsel belevágok a steakbe. Nem eszem húst tíz éve, mindegy. Tyúklábmintás ingben figyel. A szájamhoz emelem az első falatot. Hogy hiányoztál a múlt héten, mondja, kiábrándító volt a sok okoskodó nő a gender-konferencián. Én közben elkezdem rágni a húst. Ezek semmit nem értenek, a biológia az biológia, mondja, nekünk van, nektek nincs, meg fordítva, ezen nem kell szorongani. Szorongó nőnél nincsen rosszabb. Én kitartóan rágok. Le ne fejezzenek, hogy szülni, urambocsá', nem szülök. A biológia az biológia. Pár másodpercre csend lesz, leöblíti egy deci vörössel a megismételt igazságot. Nem bírom lenyelni, diszkrétan egy szalvétába köpöm a mócsingot. De egy ilyen szép estét ne rontsunk el, milyen csinos vagy ma is, és megtalálja a combomat.

Hazafelé olvastam a Borbély Szilárdtól, a tudod, na, mondd már. Hát rohadt egy kemény dolog ez. Látom, hogy elkerekedett a szemed, te kis tündér. Tölt egy decit nekem, kettőt magának. *Nincstelenek*, mondom hal-kan. Tessék? Hogy nem ismered? Hát hogy a viharba ismernéd? Háyt meg olvastál, mi, aztán jól kibeszéltétek, milyen cuki ez a lúzer vidéki fiú, nem? Hát semmit nem értetek. Hozlak ebbe a flancos étterembe, de fogalmad sincs, hogy nekem ez milyen. Hogy mi az a Kelet-Magyarország. Hogy amikor hazamegyek az anyámhoz, és néz rám, mintha egy másik bolygóról jöttem volna, és én egy kurva szeretleket nem tudok neki úgy mondani, hogy ne érezze benne a hamisságot, hogy ne

érezné, hogy már nincsen fia, mert egy értelmiségi fasz lettem. Az üveg nyakát szinte benyeli, úgy iszik belőle. De te ezt kurvára nem értheted, te budai úrinő. Értsd már meg, okos nő vagy te, értsd már meg, hogy nem értheted. És ekkor dühében ráborul a számra, hatalmas nyelvvel betömi az egészet.

Elképzelem, hogy leharapom a nyelvét és megeszem. Éles fogaimmal kimetszem belőle. A nyálkás izomcsomón hosszan csámcsogok. Ő artikulátlanul ordít, látszik, hogy mozgatni próbálja a nyelvét, belém döfni a szavait. Mint ahogy a lefejezett csirke rohargál még percekig. Lenyelem a hét dekás húsdarabot. Belenyomom hirtelen megduzzadt nyelvem a szájába, lubickolok a felszabadított véres üregben. Résmentesen zárom el a

Tillmann Hanna: Vezetni kell

levegőtől, befogom az orrát. Amikor ernyedten összeesik, elengedem. Hátrazuhan a székel, feje koppan a csempén, tátva marad a szája.

Már vagy öt perce vergődik fantáziátlanul a számban. Lassan végre kihátrál, még egy percig csócsálja az alsó ajkamat, majd hátradól. Elégedetten paskolja meg a combomat. Köhintek, az elnézését kérem, és kimegyek a vécére, hogy legyen hely a desszertnek.